

Bjergbøn

Carsen K. er 11 år og fra Utah i USA

Sidste år var jeg ude på vandretur med min far og min bror. Vi gik dybt ned i en bjergkløft. Snart begyndte vi at udforske et sidespor.

Vi fandt store huler og flotte udsigtsposter. Vi kravlede højere og højere op over løse sten og stejle klipper.

Efter et stykke tid var vi faret helt vild. Vi vidste ikke, hvilken vej vi skulle tage for at nå til bunden. Vi sad fast i tæt buskads og mistede både bjergets bund og top af syne. Jeg begyndte at blive rigtig urolig. Jeg vidste ikke, hvilken vej vi skulle gå, og det gjorde min far heller ikke.

Det var ved at blive mørkt og koldt, og vi var end ikke tæt på at komme ud af bjergkløften. Jeg

vidste, at vor himmelske Fader vidste, hvilken vej vi skulle tage.

Jeg sagde: »Hvis vi vil ud herfra, er vi nødt til at bede!« Så knælede vi tre ned i bøn og bad vor himmelske Fader om at føre os ud af bjergkløften.

Da vi begyndte at gå, fik jeg en følelse af, at når jeg så et højt lige træ, skulle jeg dreje til venstre. Da jeg var drejet til venstre, fik jeg øje på vores bil. Jeg vidste, at vor himmelske Fader hjalp os ud af bjergkløften. Vor himmelske Fader besvarede vores bøn, og vi kom sikkert ud – lige som solen gik ned.

Jeg er så taknemmelig for bønnens kraft og for vor himmelske Faders lyttende øre. ■